

ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีแฟรนไชส์ซอร์จำหน่ายลูกชิ้นให้สิทธิแบรนด์ลูกชิ้นในเครือ
ตั้งสาขาใกล้แฟรนไชส์ซี

ระหว่าง { นางสาว ก.
บริษัท ข.

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ข้อร้องเรียน

ผู้ร้องซื้อแฟรนไชส์ “ค. ลูกชิ้นปลา” จากผู้ถูกร้อง ต่อมา มีร้านลูกชิ้นใหม่เปิดบริเวณใกล้เคียง ห่างจากร้านผู้ร้องประมาณ ๓๐ เมตร ในนาม “ง. ลูกชิ้นปลา” ซึ่งเป็นธุรกิจแฟรนไชส์ของผู้ถูกร้องเช่นเดียวกัน ผู้ร้องจึงแจ้งไปยังพนักงานของผู้ถูกร้องและได้รับแจ้งว่า ไม่สามารถให้ร้านดังกล่าวย้ายร้านได้ เนื่องจากมีใช้แฟรนไชส์แบรนด์เดียวกัน ทำการตลาดและสินค้าต่างกัน หลังจากร้าน “ง. ลูกชิ้นปลา” เปิดทำการแล้ว รายได้ของผู้ร้องลดลงจากเดิมที่สามารถขายได้วันละ ๓ - ๖ กิโลกรัม เหลือเพียงวันละ ๑ กิโลกรัม

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงที่ได้จากการแสวงหาพยานหลักฐานปรากฏว่า แฟรนไชส์ “ค. ลูกชิ้นปลา” และแฟรนไชส์ “ง. ลูกชิ้นปลา” ดำเนินธุรกิจโดยผู้ถูกร้อง (แฟรนไชส์ซอร์) ซึ่งลักษณะของการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์จะให้แฟรนไชส์ซีเลือกชุดแฟรนไชส์ในราคาที่แตกต่างกัน โดยแฟรนไชส์ “ค. ลูกชิ้นปลา” มีชุดแฟรนไชส์ให้เลือกตั้งแต่ราคา ๒,๔๙๐ บาท (ชุดเริ่มต้น) จนถึงราคา ๔๖,๙๙๐ บาท (ชุดซุ่ม) ในขณะที่แฟรนไชส์ “ง. ลูกชิ้นปลา” มีชุดแฟรนไชส์ตั้งแต่ราคา ๒,๙๐๐ บาท (ชุดทดลองขาย) จนถึงราคา ๔๙,๐๐๐ บาท (ชุดเจ้าสัว) ทั้งนี้ แต่ละชุดแฟรนไชส์จะประกอบไปด้วยอุปกรณ์และจำนวนวัตถุดิบที่แตกต่างกันตามราคาที่แฟรนไชส์ซอร์กำหนด เมื่อแฟรนไชส์ซีทำสัญญากับแฟรนไชส์ซอร์และชำระเงินตามชุดแฟรนไชส์ที่เลือกแล้ว แฟรนไชส์ซีไม่ต้องชำระค่าแฟรนไชส์รายเดือนหรือรายปีแก่แฟรนไชส์ซอร์อีก โดยเมื่อประมาณเดือนกันยายน ๒๕๖๔ ผู้ร้องได้ซื้อแฟรนไชส์ “ค. ลูกชิ้นปลา” จากผู้ถูกร้อง ต่อมา วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ได้มีร้านลูกชิ้นมาเปิดห่างจากร้านผู้ร้องประมาณ ๓๐ เมตร ในนาม “ง. ลูกชิ้นปลา” ส่งผลให้ผู้ร้องรายได้ลดลง หลังจากนั้นประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๖๕ ร้าน “ง. ลูกชิ้นปลา” ได้ย้ายร้านออกไป ผู้ร้องจึงประสงค์ที่จะยุติการร้องเรียนเนื่องจากไม่ได้รับผลกระทบแล้ว

ประเด็นวินิจฉัย ...

ประเด็นวินิจฉัย

กรณีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ร้องและผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ และการประกอบธุรกิจของผู้ถูกร้องเป็นธุรกิจแฟรนไชส์ ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมในธุรกิจแฟรนไชส์ หรือไม่

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกร้องมีพฤติกรรมอันเป็นการกระทำการในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คำวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ร้องและผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ และการประกอบธุรกิจของผู้ถูกร้องเป็นธุรกิจแฟรนไชส์ ตามประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมในธุรกิจแฟรนไชส์ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ผู้ร้องได้ตกลงทำสัญญากับผู้ถูกร้องเพื่อประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้า “ค. ลูกชิ้นปลา” โดยผู้ถูกร้องอนุญาตให้ผู้ร้องใช้เครื่องหมายการค้า และอุปกรณ์ที่เป็นสื่อประชาสัมพันธ์สินค้าของผู้ถูกร้อง และในสัญญาได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับพื้นที่การจำหน่ายสินค้า สินค้าควบคุมที่ผู้ร้องต้องปฏิบัติตาม และคำแนะนำในการจำหน่ายสินค้า ทั้งนี้ ผู้ร้องจะต้องชำระเงินค่าชุดแฟรนไชส์ในครั้งแรก ประกอบด้วย บ้ายแสดงเครื่องหมายทางการค้า ค. บ้ายเมนู ค. ผ้ากันเปื้อน ค. สินค้าและอุปกรณ์ประกอบการจำหน่ายอื่น ๆ โดยไม่จำต้องชำระค่าแฟรนไชส์รายเดือนหรือรายปีอีก และผู้ถูกร้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการขยายตลาดและช่องทางการจัดจำหน่ายด้านบริหารจัดการธุรกิจด้านการตลาด ด้านการขนส่งโลจิสติกส์ โดยประกอบธุรกิจและบริหารแฟรนไชส์หลากหลาย ได้แก่ “ค. ลูกชิ้นปลา” “ง. ลูกชิ้นปลา” และ “จ. ลูกชิ้นปลา” ดังนั้น ผู้ร้องและผู้ถูกร้องจึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจเป็นธุรกิจแฟรนไชส์ ซึ่งผู้ร้องมีสถานะเป็นแฟรนไชส์ซีและผู้ถูกร้องมีสถานะเป็นแฟรนไชส์ซอร์ ตามข้อ ๒ แห่งประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมในธุรกิจแฟรนไชส์ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๒

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกร้องมีพฤติกรรมอันเป็นการกระทำการในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ผู้ถูกร้องประกอบธุรกิจเป็นแฟรนไชส์ซอร์ “ค. ลูกชิ้นปลา” และ “ง. ลูกชิ้นปลา” โดยทั้งสองแฟรนไชส์มีรูปแบบธุรกิจและสินค้าที่คล้ายคลึงกัน ราคาต้นทุนสินค้าใกล้เคียงกัน อีกทั้งรูปภาพของสินค้าที่ใช้สำหรับประชาสัมพันธ์เป็นรูปเดียวกันทั้งสองแฟรนไชส์ จึงมีกลุ่มลูกค้าเดียวกัน ดังนั้น การที่ผู้ถูกร้องให้สิทธิแฟรนไชส์ซี “ง. ลูกชิ้นปลาเยาวราช” ตั้งอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกับผู้ร้องซึ่งเป็นแฟรนไชส์ซี “ค. ลูกชิ้นปลา” จึงอาจเข้าลักษณะเป็นการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม อย่างไรก็ตาม ร้าน “ง. ลูกชิ้นปลา” ได้ย้ายร้านออกไปตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๖๕ ผู้ร้องจึงไม่ได้รับผลกระทบแล้ว และประสงค์ยุติการร้องเรียน ประกอบกับผู้ร้องไม่สามารถยืนยันและนำเสนอหลักฐานเกี่ยวกับความเสียหายที่ได้รับจากพฤติกรรมดังกล่าวของผู้ถูกร้อง กรณีจึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้ถูกร้องทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย อันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ...

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามีมติเป็นเอกฉันท์ เห็นว่า พฤติการณ์ให้สิทธิแบรนด์ลูกขึ้นในเครือ ตั้งสาขาใกล้เคียงแฟรนไชส์ซีของผู้ร้อง ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้ถูกร้องทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหายอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงยุติเรื่อง

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕

สำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า